

Ročník: 94

číslo: 6

9. února 2014

Cena: 8 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Z dílen našich
diakonických středisek

Brno • JORDÁN
Libochovice • NIHA
Roudnice nad Labem • HLASKA
Trutnov • STROM NADĚJE
Zábřeh na Moravě • TRANGO

Frydlant v Čechách

Praha

Trhové Sviny

Borovany

U SPASITELE • HORIZONT • DOMEČEK • NAZARET

EDITORIAL

*Milé sestry a milí bratři,
právě jste otevřeli druhé tematické
číslo tohoto roku, tentokrát zaměřené
na sociální práci církve, jinými slovy,
na pomoc bližním a potřebným.*

*Církev od nepaměti svou činností po-
máhala potřebným nésti jejich ne-
lehký osud. Podpírala nemocné v je-
jich bolestech, sytila hladové a ochraňo-
vala slabé, poskytovala útěchu trpícím
a pomoc nuzným. Provázela člověka
celým životem, od jeho prvních dnů až
po chvílky poslední. Po celý tento čas
měl člověk nablízku její obětavou, po-
mocnou ruku, která jej vedla po cestě
k Bohu, která mu, upadl-li snad, po-
mohla vstát. Nejinak je tomu i dnes,
v době moderního člověka, obklopené-
ho technickými vymoženostmi v di-
gitálním světě. Neboť duchovní potře-
by lidí, jejich city, bolesti a trápení se
s dobou nemění.*

*Pojďme spolu nahlédnout do někte-
rých oblastí, ve kterých naše církve,
Církev československá husitská, na-
plňuje odkaz Ježíše Krista o pomoci
bližnímu svému. Jak se jí to daří, jak
se to daří nám všem a zejména těm,
kteří svou obětavou a nezištnou prací
pomáhají naší církvi toto ušlechtilé
poslání naplňovat, posuďte sami.*

*Samozřejmě jsme ani tentokrát neza-
pomněli na naše nejmenší čtenáře,
kteří se jistě již těšili na svoji obrázko-
vou přílohu Cesta.*

*I jim, stejně jako Vám dospělým, milí
čtenáři, přejeme příjemně strávené
chvilky u našeho časopisu.*

Vaše redakce

Týdeník Církve československé husitské
Vydává: Ústřední rada Církve československé
husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová,
Redaktoři: PhDr. Václav Drašnar,
Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udřal, grafik
Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková
Tel. redakce: 220 398 107;
e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna
Distribuce a reklamace: A.L.L. production s. r. o.,
F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9, tel. 234 092 866,
e-mail: martina.machackova@predplatne.cz
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy
a krácení příspěvků.
Předplatné: F. Brynych, tel.: 220 398 117,
e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

ROK POD NEBEM MIROSLAVA MATOUŠE

V ečer poezie a hudby „Rok pod nebem“ proběhl 15. ledna v našem vršovickém sboru. Verše z nově publikované, stejnojmenné sbírky Miroslava Matouše přednesla Táňa Fišerová za hudebního doprovodu harfenice Jany Mandelové. Husitský farář i kazatel Jednoty bratrské Miroslav Matouš (ročník 1921)

je autorem řady básnických sbírek pro děti a knih vzpomínek na jeho přítele Přemysla Pittera. Podílel se na vydání hesel Jednoty bratrské a přebásnil mj. dílo Angela Silesia. Přátelil se s Petrem Bezručem a Fráňou Šrámekem i řadou dalších klasiků.

Během prezentace knihy přírodní lyriky pro děti, inspirované ročními proměnami přírody, zdůraznil přirozenou dětskou potřebu rytmu a rýmu i vztahu k přírodě a estetice, které dnešní doba tolik postrádá.

Miroslav Matouš patří ke kmenovým autorům Českého zápasu. Přejme si, aby jeho laskavé, konstruktivní a pozitivní příspěvky i bez doprovodu harfy nadále vytvářely na stránkách časopisu důstojnou protiváhu rytmickým a rýmovaným vnitrocírkevním „diskusím“ a „polemikám“ v jejich pravidelných ročních proměnách. **vd**

VRAŤME SE K EUCHARISTII

Z a účasti duchovních z naší a dalších církvi, stejně jako laiků, proběhla 24. ledna v Plzni Eucharistická konference 2014. Úvodní slovo přednesl plzeňský biskup br. Filip Štojd. Na téma „Eucharistická spiritualita v textech duchovních písní (k pramenům zpěvníků ČČSH)“ hovořil br. patriarchy Tomáš Butta. Nechyběla účast zástupců sesterských církví – ředitel Husitského muzea v Táboře a jáhen Starokatolické církve br. Jakub Smrčka nás seznámil s liturgickou praxí českých starokatolíků a dědictvím utrakvismu, reverend Evangelické církve augsburského vyznání br. Jaroslav Kratka hovořil o liturgické praxi a dědictví utrakvismu u českých luteránů v kontextu osobních zkušeností a duchovního života jako celku. Závěr přednášek patřil tématu eucharistie v učení Mistra Jana Husa v podání našeho duchovního br. Martina Chadimy. Po přednáškách následovala diskuse. Celek tvořil zajímavou mozaiku přístupů a náhledů a účast na další konferenci můžeme vřele doporučit. Příspěvky zveřejní plzeňská diecéze na svých webových stránkách. Materiály z konference bychom rádi využili i na stránkách Českého zápasu.

Br. biskup Filip Štojd v úvodním příspěvku mj. uvedl: „...obě otázky (přítomnosti Boží v chlebu a vínu podle katolické a reformované tradice – pozn. red.) vyjadřují podle mne především touhu po přítomnosti Boží, nesmírnou žízeň po Bohu, jak by to řekl mystik Jan od Kříže. Navíc je tu fakt, že někde uvnitř nás je opravdová tužba vyjít ze svých malých večera- del a připojit se k jednomu stolu lidu Kristova, kde budeme slavít eucharistii společně... V letošním roce si připomínáme 600 let od obnovení přijímání pod obojí způsobou. Nejen toto významné výročí, ale především fakt, že svátost eucharistie byla i bude navždy hlavním zdrojem naší víry, je hlavní důvod, proč se zde společně setkáváme. V rámci Eucharistické konference budeme společně hledat bohatství našich denominací, vnímat hloubku svátosti oltářní v jejich aspektech, a společně si tak uvědomíme ohromný poklad utrakvismu a jeho důrazu na přijímání pod obojí... hlavním důvodem, proč jsem chtěl, abychom se zde setkali, byla jedna větička z deníku Matky Terezy: „Jestli chcete růst v lásce, vraťte se k eucharistii, vraťte se k adoraci.“ **Mám pocit, že tento návrat právě začíná.**“ **redakce**

NAD PÍSMEM

ZAHRADA ZAVLAŽOVANÁ

MT 5,13-20

Četli jste kultovní příběh o Harry Potterovi? Malí adepti čarodějnictví odjízďeli z běžného nádraží King's Cross do své internátní školy v Bradavicích z nástupiště ani ne 9, ani 10, ale 9 a ¾. No jen si to představte, běžně tudy chodíte, nastupujete do vlaku, netrpělivě posedáváte na lavičce a čekáte na zpožděný osobák a ona tam je ještě jiná dimenze, jiný prostor, vašemu vnímání skrytý, umístěný někde mezi...

Tak nějak na mě působí biblická slovní spojení právě jako zahrada zavlažovaná, vyřčená do situace běžného života. Máte to snad jinak? Dokážete slyšet Ježíšovu výzvu o spravedlnosti převyšující spravedlnost zákoníků a farizeů a skutečně ji naplnit? Slyším a chápu výroky z Bible,

ale jako by jejich skutečnost byla vlakem, který stojí na nástupišti 9 a ¾. Na jednu stranu mluvíme o Bohu, slyšíme a čteme Boží slovo, a na druhou náš život jede po jiných kolejkách.

Popořadě ale, možná, že se přece jen alespoň někdy dostaneme do situace, kdy se dáme vést Hospodinem, kdy si uvědomíme, že nás sytí v krajinách vyprahlých, kdy pocítíme, jak dodává zdatnost našim kostem... Aby se tak mohlo stát, je třeba vyjít mu vstříc, mít o Něm už nějaké poznání. Odstraň ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova... Právě poznání o Něm začíná u sebezpoznání. Nenakládám na lidi ve svém okolí i taková jha, která sám odmítám nebo nejsem schopen vláčet? Nemám přehnané nároky na druhé,

ospravedlňované vlastními nenaplněnými sny? Nepožaduji od druhých různé věci ultimativním způsobem? (Kdysi mi jeden kamarád říkal, že jeho přítelkyně umí klást otázky v imperativu: Nechceš jít nakoupit?! Neumyls bys nádobí?!) Nemoralizuji planě? Nepovídám o druhých věci, které bych v jejich přítomnosti neřekl? Inu, dosaďte si sami, dokážete-li, kde konkrétně vy můžete ustoupit ze své nadutosti, zbednělosti, pýchy, pokrytectví, zbabělosti, lehkomyšlnosti a sobectví. Zde je totiž klíč, jak se dostat na ono nástupiště 9 a ¾ Boží přítomnosti v našem světě, v našich životech.

Říkal jsem, že poznání Boha začíná sebezpoznáním. A mohl bych toto sebezpoznání rozšířit i na sebezpřijetí a odsud už není daleko k bázni před Bohem a bližními. Jak bych mohl kdy být spravedlivější než farizeové, kteří soustavně studují Tóru a milují Boží nařízení, jak bych mohl důstojněji předstupovat před Hospodina, než jak to dělají potomkové z vyvoleného kněžského kmene lévijců? Slanost soli vychází najevo ne pohledem, ale až když se sůl rozpouští, když taje a poddává se. Tehdy se vyjeví i pravda, tehdy dojde ke ztotožnění s Boží láskou a opravdu v temnotě vzejde světlo a soumrak se stane polednem, tehdy pocítíme životní sílu jako pramen, jemuž se vody neztrácejí, a tehdy budeme jako zahrada zavlažovaná...

Apoštol Pavel píše list do Korintu, do obce křesťanů, která je vnitřně rozdělená, rozhádaná, kde se jedni považují za lepší a druzí si myslí, že zase jen ta jejich víra je ta správná. Mohl by zvednout prst na výstrahu před herezí, mohl by povolát rozvraceče před disciplinární komisí, mohl by svolat koncil, který by slavnostně exkomunikoval drzé bludaře.

Místo toho píše: Ani já, bratří, nepřišel jsem hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy... Přišel jsem slabý, s velkou bázni... Slabost a pokora, to by mohlo někoho i iritovat, je přece tolik nepravostí na světě a být slabý a pasivní přece není řešení. Byli bychom nespravedliví, kdybychom Pavla považovali za zbabělce. Jemu nejde o sebeobhajobu a záchranu své cti. Naopak. Zcela nesobecky hledá způsob, jak urovnat poměry ve vztahu k Bohu, aby Korintští neodpadli, aby ne-

Z kazatelského plánu

Pátá neděle po Zjevení

Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. On je náš Bůh. ŽALM 95,6-7

První čtení z Písma (varianta I): Izajáš 58,6-9a
(varianta II): 58,9b-12

Tužby pro dobu po Zjevení Páně:

2. Abychom Ježíše jako Syna Božího vyznávali a za Pána jej přijímali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom v naší církvi o duchovní dary pečovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku, Hospodine, vysvobod' nás z pout našich hříchů a daruj nám svobodný život ve svém Synu! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 2,1-9

Evangelium: Matouš 5,13-20

Verše k obětování: Žalm 17,5-7

Verš k požehnání (varianta I): Žalm 43,4
(varianta II): Matouš 5,16

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, dej, ať dosáhneme plné míry spásy, jejíž příslib jsme přijali v tajemství chleba a kalicha! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 35, 51, 83, 85, 301

přišli o svou slanost, podstatu existence křesťana. Moudrost Boží roste tam, kde se umenšuje lidské ego.

Děláme chybu, když očekáváme, že Pánbůh učiní zázrak a vše bude rázem jiné. Když se pak podle tohoto očekávání neděje, Boha zatracujeme. Je na nás, abychom hledali cesty spravedlnosti pro každého, abychom nebyli neteční a přezíraví k pomoci potřebným, abychom nekřivdili a neodsuzovali, ale naopak zastávali se jeden druhého, naslouchali si, chtěli si porozumět. V běžném životě je na nás, abychom byli každý na svém místě a dělali to, co je samozřejmě a nedělali to, co bychom ne-

chtěli, aby se dělo nám... Setkání s Bohem dává základ k naprosto konkrétním způsobům myšlení a jednání. Dokážeme-li se držet této zkušenosti: přítomnosti Boží v našem světě, i kdybychom čelili jakékoli době, situaci, neblahému vztahu atd., moudrost, která nás povede a ukáže, co a jak dělat, bude Moudrostí Boží.

Pakliže jste četli Harryho Pottera, pak víte, že aby se člověk dostal na nástupiště 9 a ¾, musí si to s vozíčkem svého života namířit přímo na předěl mezi nástupištěmi 9 a 10, rozjet se plnou parou vpřed a nepochybovat.

Tomáš Karel

*Svatý Bože,
děkuji za poznání tvé existence.
Děkuji za dar života,
ve kterém dokážu vnímat dimenzi
tvé přítomnosti.
Prosím o dar pokorného
a čistého srdce.
Prosím o schopnost nezapomínat
na tvoji lásku,
na tvé milosrdenství,
na tvoji obět'.
Kěž dokážu chtít ti víc rozumět.
Amen.*

CHARITA — OVOCE BOŽÍ LÁSKY

Všechno stvoření žije z Boží lásky a moci. Církev je Kristem ustanovena a Duchem svatým vedena, aby zvěstovala a následovala Boží lásku. Zrod a růst církve Kristovy provázely modlitby a skutky milosrdenství vůči nejnepatrnějším z bratří a sester. Milosrdenství není jenom vnější činností církve, nýbrž je jedním z nástrojů jejího vnitřního budování. Je duchovním a zároveň dějinným projevem křesťanského směřování k Bohu a vstupem do života věčného. Životní solidarita a konkrétní podpora patřila neoddělitelně k životu vznikajících obcí vyznavačů Ježíše Krista. Stala se výrazným znakem prvotních obcí, jež přispíval k šíření křesťanské víry a k humanizaci společnosti. Antická společnost byla charakterizována přísným dělením společenských vrstev a jejich neprostupností. Zásadní civilizační přínos nového církevního společenství záležel v tom, že v křesťanských obcích se společenské rozdíly mírnily nebo dokonce bortily trvalým, tělesným vztahem soudržnosti a lásky. Jeho výraz závisel od konkrétních životních podmínek: od almužnictví, společného nedělního stolování až po životní soužití misijních dvojic a skupin, ve společných domácnostech, útulcích, domech či v kláštřích. Výchozím motivem charity bylo a je trvalé zakoušení Boží lásky ve vlastním srdci, víra, jež poznává i v nejnepatrnějším bratru a sestře bližního, a naděje, že Bůh promění i nejtěžší utrpení a ponížení člověka ve smysluplný úsek pozemského života. Naznačené duchovní zdroje, motivy antické filozofie a kmenové tradice spolupů-

sobily při vzniku středověkých hospitálních a almužnických institucí a snah, převážně při kláštřích nebo kostelech. Reformní proudy, včetně husitství, a světová reformace s vlivy humanismu a později osvícenství posunuly konání milosrdenství do nových civilizačních i politických souvislostí. To se projevilo ve specializaci, rozrůznění, organizaci služeb

Domov U Spasitele ve Frýdlantu v Čechách

a přípravě jejich pracovníků. Dnešní výhrady vůči některým metodám historických sociálních služeb nemohou popřít, že vlivem křesťanství zůstávalo přesvědčení, že středem sociálních i nemocničních služeb je člověk se svou duší a tělem.

Historické okolnosti a duchovní atmosféra doby umožnily, že myšlenky katolického modernismu a reminiscence na českou reformaci vyústily ve zrod nového církevního společenství. To byl v poválečném rozkladu tradičního hodnotového, morálního a náboženského systému jev mimořádný. Byl nesen obecným „eschatologickým“ přesvědčením, že po světové katastrofě přijde nový věk míru a spravedlnosti. Zakladatelé naší církve z Nového

zákona vyslyšeli, že v radikálním očekávání již se děje změna smýšlení, jež ústí v čin. Vlom vyhlášeného „nebeského království“ pro poválečnou hledající a skeptickou „ztracenou generaci“ v naší vlasti představoval vstup do nové církve.

U mnohých jej provázal pláč, pocit osvobození a nového počátku.

„Nový věk“ v novém církevním společenství znamenal především proměnu vztahů: z pana faráře a excelence pana biskupa se stali bratří. V „Ústřední radě starších“, jak zněl název orgánu církve, vedle biskupů nezasedali aristokraté, nýbrž učitelé, úředníci, rolníci.

Nové vztahy a jejich uspořádání přinesly mnoho otázek; byla to situace milosti i hoře. Rozhodující bylo, že při zachování dosavadních církevních nauk a řádů „s výhradou svobody svědomí“ došlo ke skutečným změnám církevního života. Jejich výrazem byla obětavá láska ke Kristu, k církvi i k člověku a pokora kněží a církevních představitelů. Při všech zmatcích i omylech, jak patrně z dobových dokladů, převládala poslušnost vůči Bohu, služebnost církvi, úcta vůči druhému a odpovědnost vzhledem ke společnosti. To bylo patrné zejména v sociální práci, jejíž zavedení ve všech obcích i v diecézích a ústředí ustanovil I. církevní sněm v r. 1924. Formy církevní práce byly dány aktuálními potřebami zahojit válečné rány a bolesti.

Církev se zaměřila na nejslabší: na děti-sirotky, na vdovy, na invalidní a nemocné. Žila vědomím, že milosrdenství je formou její pravé existence ve světě a ve společnosti.

Zdeněk Kučera

OTÁZKA SOCIÁLNÍ PRÁCE - OHLÉDNUTÍ DO MINULOSTI

V prvních dnech roku 1919 to v nové republice stále dost vřelo, všeobecně se očekávala rozluka státu od církve. Vždyť to vlastně byla jedna z podmínek uznání nově vznikající republiky.

Toužili po tom téměř všichni – prostí lidé i duchovenstvo a členové klášterů. Byla to příležitost k veřejnému pokání za období austrokatolicismu, pobělohorské poroby českého lidu a ze strany duchovenstva k očištění pověsti víry. Tak je třeba chápat touhu po reformě církve, pro kterou na schůzích v Přerově 8. ledna 1919 a v Praze 23. ledna přísahaly stovky římskokatolických kněží.

Jednota katolického duchovenstva nejprve zjišťovala situaci dotazníkem Dostála-Lutinova a Zahradníka-Brodského a přetvořila jej do tisku „Obnova církve katolické“.

Během roku 1919 se situace vyhrcoje. Dochází k faktické tiché dohodě mezi papežskými zájmy a vládou nové republiky, která dává okazale najevo svůj nezájem. Proti názorům kněží je 9. 9. 1919 papežem ustanoven za arcibiskupa pražského dobrý, ale tradičně smýšlející dr. Kordač.

Ukazuje se, že cesta pokojných reforem do nově vzniklé situace není průchozí. Slibovaná rozluka se tiše odsouvá do dálek a Kordač vystupuje stále tvrději proti modernistům. Radikální členové pod vedením dr. Farského zakládají „Ohnisko“ a nakonec jsou nuceni jít cestou činu...

Jednou z otázek, vnímaných tehdy jako velice naléhavé, byla problematika sociální. Do této doby postačovalo, aby člověk občas milodarem myslel na bídné kolem sebe. Vlastně bychom toto myšlení mohli chápat jako odpustkové – a tak také původně bylo zamýšlené – jako pokání prvotní křesťané darovali veřejně část svého majetku těm potřebnějším.

V časopise „Právo národa“ i jiných se začínají ozývat i ženy. Jejich jménem Anna Plešingerová-Zahradníková Brodská 12. října 1919 vyzývá k organizování všech žen, které chtějí změnu. Když v následujících měsících je pod tlakem událostí ustavena Církev československá, mění se tato skupinka v „Sesterstvo“. Programově otvírá otázku sociálního myšlení a smýšlení a pojmenovává pravými názvy to, o čem se zatím jen s významným pomrkáváním šuškal. Veřejnou čest

a úctu i pro ty, které se dřou na vesnických farách, snaží se vyjít se žebráckým platem kněží a jsou morálně ponižovány.

Zároveň přináší revoluční myšlenku: ne milodary, ale systematickou péči o potřebné! A tak není divu, že začínají, zpočátku obtížně, vznikat náboženské obce nové církve. Muži vytvářejí rady starších, kam i tyto aktivní ženy zvou a časem se odpovědnost rozdělí: muži se zpravidla snaží zajistit prostory pro bohoslužby a faráře, ženy se svépomocí snaží zmírňovat alespoň ty nejhorší výkřiky bídy. Přesně jak to dr. Farský proklamoval. Během několika let se podoba této snahy ustaluje. Nejprve jako Sesterstva, později, po prvním církevním sněmu v roce 1924, jako sociální odbory rad starších. Na tom, jak sehnat peníze, nápady nešetří. Dnes je nám to chvílemi k smíchu, ale každá jednotlivá koruna byla potřebná. Nejubožejší byly děti. Tudíž byla snaha alespoň nějak při-

Jiří Wolker: Žebráci

*Pán Bůh jedenkrát přišel ke mně
jak žebrák s mošnou a holí:*

*Spal asi na seně,
vonělo z něho jak z červnových polí,
na prahu stanul a prosil.*

*Tenkrát měl jsem
mnoho zlých věcí, které dech újí
černé šaty, límeček, knihy vázané v kůži,
a že jsem byl syt, tak vážně jsem přemýšlel,
zda lépe je zemřít či žít.*

*Nic jsem mu nedal - neměl jsem rukou.
Jen jsem se styděl, když jsem jeho oči viděl,
modré od západu k východu.*

*Pán Bůh odešel. Dveře zůstaly otevřené.
Ty jednou mě vytáhly bez límce a knih,
na cestu daly mi mošnu a chlapecký smích,
mnoho smutků a urážek do uzlíčku
a stříbrnou vzpomínku na matičku.*

*Ted' chodím městem a Pána Boha hledám,
vím, že tu chodí s mošnou a holí,
vím, že se jednou s ním shledám,
ale už mě to nezabolí,
protože nemám žádných zlých věcí.*

*Vezme mě s sebou. Stoupnem si na nároží
s čepicí v rukou, slunce nad hlavou.*

„O lásku prosíme, lidé boží - otevřte srdce!“

(Ze sbírky Host do domu)

lepšit na jídle, pomoci sehnat zánovní botky; sbíralo se obnošenější šatstvo, aby nemusely trpět zimou; dělaly se dobročinné bazary a představení. Už tehdy si někteří méně chudí členové církve na prázdniny brali chudé pražské podvyživené tuberkulosní děti na letní pobyt, kde na slunné Moravě měly příležitost k pohybu na čerstvém vzduchu. Např. jen sociální odbor náboženské obce Vinohrady v roce 1924 odeslal 54 dětí za celkovou částku sedm tisíc korun. Do čela Ústředí sociální práce (založené pak roku 1934 jako spolek) se postavila manželka patriarchy Procházky a po její smrti roku 1936 dcera akademického sochaře Františka Bílka Berta Mildová-Bílková.

Církevní práce neměla nahradit sociální péči státní, ale pružně vypomáhat a koordinovat snahy dobrých lidí. V našem týdeníku Český zápas v rubrice Sociální hlídka stále čteme četné výzvy ku konkrétní a adresné pomoci. Sociální odbory (SONO) se zakládaly prakticky u každé náboženské obce a to už bylo znát, když spolupracovalo na čtyři sta nestátních organizací. Větší obce připravily postupně projekty na sociální ústavy a dětský domov pro sirotky. Zdá se, že v tomto Dětském domově dr. Karla Farského v Jílovém u Prahy nakonec nalezlo krátkodobý úkryt i několik židovských dětí před svým odjezdem do Anglie.

Když se církevní situace poněkud stabilizovala, přišlo období pro náš národ těžké – rok 1938 – politický nátlak hitlerovského Německa a pak požadavek na odstoupení Sudet. Do centra republiky a především do Prahy se valily skupiny uprchlíků. Hlad se neptá na víru, a proto se hledala pomoc pro každého bez rozdílu. Pod vedením předsedy J. Hradila byla zřízena tkalcovská dílna v Praze-Michli – prvé chráněné pracoviště svého druhu – později až pro 60 tkalců, která byla podporována ze všech obcí stálými sbírkami finančními i přímým prodejem jejich výrobků. Byla evidována péče o nejméně šestnáct tisíc přistěhovalců a na jejich pomoc padly více než čtyři miliony korun. Roku 1940 začíná fungovat „Ošetřovatelská, zdravotní a návštěvní služba v rodinách a nemocnicích“. Pro pracov-

nice se ke zvýšení jejich kvalifikace připravují zvláštní kurzy a samostatná škola, kterou se ale pro administrativní problémy nepodařilo na německých úřadech prosadit.

Vyčíslit celkovou pomoc během války i po válce by bylo velmi obtížné; zbývá jen konstatovat, že k 1. lednu 1950 byla církví sociální služba odebrána s odůvodněním, že sociální péče je výhradním právem socialistického státu. Všechny budovy i majetek převzal bez náhrady stát. Sociální odbory v jednotlivých náboženských obcích přežívaly s potížemi a pozvolna zanikaly. Řada z nich se po-

tají věnovala pomoci rodinám politických vězňů komunistů, ale o tom nejsou žádné písemné doklady a udržuje se jen povědomí o několika místech, kde se to prozradilo a místní farář to těžce odnesl...

S povděkem však vzpomínám na Brno, kde se udržel dodnes a nedá na svou historii dopustit.

Vladimír Červený

Pokud máte informace vztahující se k naší problematice, kontaktujte prosím Ústřední archiv a muzeum v Praze, Wuchterlova 6, Praha 6-Dejvice, Vladimír Červený, tel.: 737 828 979.

OTÁZKA SOCIÁLNÍ PRÁCE

SOUČASNOST

Vznik „Diakonie a misie ČČSH“ tak, jak ji známe v dnešní podobě, se datuje k roku 1994 a vyplynul z naléhavé potřeby církve zlepšit situaci v sociální oblasti a zastřešit jednotlivě fungující a vznikající aktivity v náboženských obcích. V současnosti zastřešuje Diakonie a misie ČČSH devět středisek – samostatných právnických osob, organizuje celocírkevní sociální aktivity a spolupracuje s ostatními organizacemi vykonávajícími diakonickou, sociální a pastorační činnost v rámci ČČSH i mimo ni. Činnost diakonie je ve své institucionální podobě závislá na státních zákonech a s tím spojeným přerozdělováním finančních prostředků. V lidské rovině však může stavět na nadšení dobrovolníků a podpoře jak jednotlivých náboženských obcí, tak celku církve, bez které by nebyla schopna plnit svou funkci. Zaměření jednotlivých středisek můžeme rozdělit do tří hlavních oblastí, s vědomím, že i zde dochází mezi nimi k prolínání jednotlivých aktivit. První oblastí je péče o seniory (Domov U Spasitele ve Frýdlantu v Čechách, Penzion pro seniory Horizont v Praze – Suchdole). Druhá oblast se zaměřuje na osoby s handicapem (Nazaret v Borovanech a část aktivit střediska Domeček v Trhových Svinech) a třetí oblast zahrnuje volnočasové aktivity mládeže a poradenství (Strom v Trutnově, Duha v Libochovicích, Hláška v Roudnici nad Labem, Jordán v Brně, Domeček v Trhových Svinech a Trango v Zábřehu na Moravě).

Nedílnou součástí činnosti diakonie je i zajištění celocírkevní finanční a materiální pomoci při živelných katastrofách u nás i v zahraničí a podíl na mezinárodních projektech (např. workshopy pro osoby s handicapem). Samostatné aktivity probíhají zároveň v mnoha náboženských obcích nebo prostřednictvím dalších forem neziskových organizací. Kontakt a poradenství se zde uskutečňují prostřednictvím duchovních, biskupů či aktivních členů náboženských obcí.

Nová situace v oblasti financování církvi s sebou nese i nové výzvy a možnosti v oblasti diakonické a sociální práce. V současnosti vzniká koncept rozvoje hutské diakonické a sociální služby, který je rozdělen do šesti oblastí zaměřených jak na rozvoj diakonických středisek, tak na vznik nových místních a regionálních projektů, jejichž cílem je prostřednictvím diakonických a sociálních aktivit naplňovat poslání církve v pomoci těm, kteří naši pomoc potřebují, stát při těch, kteří jsou osamoceni, a být hlasem těch, kteří se bojí promluvit. K tomuto nám je třeba nejen jasné definice finančního zabezpečení jednotlivých středisek, projektů a aktivit, ale především obětavých zaměstnanců a nadšených dobrovolníků. Můj obdiv a úcta a poděkování patří všem, kteří se od počátku naší církve diakonické činnosti a sociální službě v jejich nejrůznějších formách věnovali a věnují a pro které se křesťanská pomoc bližnímu v nejrůznějších podobách stala životním posláním.

Hedvika Zimmermannová,
ředitelka DM ČČSH

O smyslu sociální poradny

Naše sbory jsou především místy setkávání s Bohem ve společenství věřících. Jsou však i útočištěm pro lidi, na něž dopadla tíživá životní situace. Přicházejí a potřebují vyslechnout a být pochopeni, ale mnozí žádají i o radu a pomoc s konkrétními problémy. Jedním z úkolů sociální poradny je pomoci těmto lidem překonat negativní pocit při žádání o pomoc, na kterou mají plné právo. Mnozí lidé však nechtějí přijmout řešení svých těžkostí, nabízené jim formou státních příspěvků, například na bydlení či na péči. Považují to za jistou formu „zebrání u státu“, za které se stydí, neboť je tak ponižována jejich lidská hrdost a touha po soběstačnosti. Stát však žádným milodárcem není. Pokud se člověk snažil celý život postarat se sám o sebe, staral se tak formou daní i o svůj stát. Neměl by se proto stydět v době, kdy již nemůže dávat, říci si o to, aby mu zase na oplátku dal stát. Zde se jedná skutečně o jeho zákonné právo. I v tom spatřuji způsob, jímž nás Bůh formuje a vede k pokoře. Abychom snad nedopadli jako ta věřící babička z následující anekdoty: *Při povodních za ní přišli policisté a chtěli ji odvést, neboť voda stoupala, pak již pro ni přijeli hasiči na lodičce a chtěli ji vyzvednout z půdy, a nakonec přiletěli vojáci vrtulníkem, aby ji zachránili ze střechy, ale všechny postupně odmítala s tím, že Pán Bůh se o ni postará. Když se nakonec utopila a dostala se před Boží tvář, s výčitkou se ptala: „Bože, tolik jsem věřila a modlila se, a tys nepomohl.“ Bůh na to odvětil: „A kdo si myslíš, že ti posílal po třikrátě pomoc!“*

V naší sociální poradně v Nuslích se snažím lidem k tomuto právu podle potřeby dopomoci, a to například zjišťováním možností a nutných náležitostí, vyplňováním formulářů i asistencí při jednáních s úředníky, ale jde také o osobní pastýřské rozhovory a modlitby. Dobrá zpráva je, že nejsme zdaleka jediná náboženská obec, která se této činnosti věnuje. Proto by nebylo na škodu dát těmto našim snahám, třeba zatím jen v rámci vikariátu, organizovanější rámec a snažit se například formou setkávání a diskusí nad vznikajícími problémy navzájem podpořit osobními zkušenostmi, a tím i snáze nalézat případná řešení. **Šárka Kubínová**

Tučňák a ryba

Malý tučňák v černém fráčku, chytil rybku do zobáčku.
„Pust' mne, bráško, na svobodu, chci dál čerit čirou vodu.“

Tučňák stojí, rozjímá,
rybička ho dojíká.
„Neboj, rybko moje milá,
rád tě vrátím, kde jsi byla.“

Tučňák se rozhodl hned,
do vody dal rybku zpět.
Rybka vděčně ševlila:
„Děkuji ti, příteli.“

Jitka Vestfálová (Landová)

Nakreslila:
Lucie Kragčířiková

C E S T A

Učební modlitba

Pane země naší,
hlásek můj se vznášej
k tobě v této chvíli
ze tmy na postýlce.

Opatruj mne stále,
chraň mé krůčky malé,
ať se vyhnu zlému
k potěšení tvému.

Miroslav Matouš

Není lepší na tom světě

G e a D G D G D G D
1. Není lep - ší na tom svě - tě než-li Bo - hu cti - ti,
D G D G e a D G e a D G
je - ho vzý - vat, jenmu skou - žit, je - ho ve - le - bi - ti.

2. Není lepší na tom světě nežli druhým dávat, však bohatství s jeho strastí ani nepoznávají.

3. Není lepší na tom světě než v pokoji bývat, místo zlostí, mrzutostí, Pánu Bohu zpívat.

4. Není lepší na tom světě než svědomí čisté. To nám dávej, uchovávej, milý Pane Kriste!

Česká lidová

Hledejte 5 rozdílů

Řešení si můžete zkontrolovat na str. 6

Obrázek nakreslil Jindřich Oleš

22. Snáze projde velbloud uchem jehly

Už jste toto přirovnání někdy slyšeli? A víte, jak je to celé? Tuto Ježíšovu větu najdeme v 10. kapitole Markova evangelia ve 25. verši. Ježíš říká svým učedníkům: „Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království.“ Když si toto místo najdete v Bibli, zjistíte, že mu předchází vyprávění o tom, jak se Ježíš setkal s jedním hodně bohatým mužem. Ten se ho ptal, co má dělat, aby měl podíl na věčném životě. Vyšlo najevo, že všechna Boží přikázání svědomitě dodržuje. Přesto mu Ježíš nakonec řekl: „Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“

Jak tomu máme rozumět? Znamená to, že člověk nemůže mít žádný majetek, aby byl spasen? Jedině ten, kdo je úplně chudý, se dostane do Božího království? A ten, kdo je bohatý, je automaticky špatný? Vždyť ten boháč z příběhu všechna přikázání dodržoval.

Jde o to, že jakmile má člověk nějaký majetek, jsou s ním spojeny větší nou a starosti – určitě jste už slyšeli někoho říkat: „Nejlepší je nic nemít! Bláze tomu, kdo nic nemá!“ a podobné věty. Když máte například dům, musíte ho udržovat.

Kdo má firmu, musí se starat, aby prosperovala. Kdo má peníze v bance, bojí se, aby nezkrachovala. Majetek s sebou nese i nebezpečí toho, že člověka peníze zkrátí – začne se obklopotvat drahými věcmi, utrácet za nákladnou zábavu. To všechno člověka odvádí od Boha.

Jak tedy zní Ježíšova rada? Máme-li velký majetek, nestáváme se jeho otroky. Mějme na paměti, že „do hrobu si peníze stejně nevezmeme“. Peníze nejsou v životě to nejdůležitější. Pro věřícího člověka by vždy měl být nejdůležitější Bůh. Je-li tomu tak, nemůže se stát, že by své bohatství získával na úkor chudých nebo mu

Nakreslila:
Lucie Krajčířková

byli lhotejšími bližší, kteří trpí nouzí. A ještě jedna otázka: kdy je majetek velkým? Máme štěstí, že žijeme v zemi, kde jsou, v porovnání s jinými kraji na světě, bohatí skoro všichni. Takže téměř všichni máme víc, než nutně potřebujeme. Je pravda, že tohle povídání se týká hlavně dospělých, děti „majetku“ většinou tolik nemívají. Nicméně i tak je toho mnoho, o čem se můžeme rozdělit. Děkujeme za to a nebudme laskomí!

Jana Krajčířková

Soutěž o tři knihy

Pošlete nám správné řešení této „diakonické“ osmisměrky nejpозději do poloviny března a můžete se stát jedním ze tří výherců knihy, jejichž jména otiiskneme v dubnové Cestě.

I	M	V	O	M	O	D	Y	K	S	T	Ě	D
A	V	P	O	M	O	C	Ě	E	A	J	A	O
A	R	T	S	E	S	M	N	V	Ž	T	E	B
S	H	I	S	S	R	I	O	D	I	I	Ě	R
K	C	O	V	N	O	Č	E	R	V	C	N	O
I	A	D	S	Ř	E	C	A	L	O	U	D	Č
N	N	B	I	P	A	D	I	U	T	O	O	I
L	E	E	O	O	I	Ň	R	Á	L	S	V	N
O	Y	M	Ž	L	B	C	A	S	L	O	O	N
V	L	K	O	I	E	Ě	B	B	O	N	P	O
O	Á	S	R	C	T	S	T	R	Ž	L	I	S
R	S	O	T	I	N	S	T	A	A	U	I	T
B	K	E	V	Ř	B	I	O	E	V	T	L	M
O	A	T	O	M	A	S	N	P	Ě	I	R	S
D	Ú	M	N	A	P	Ú	L	C	E	S	T	Y

bolest	postížení
bratr	povodně
dětský domov	samota
dobročinnost	sbírkový senioři
dobrovolník	sestra
dům na půl cesty	služba
hospic	sociální
láska	solidarita
milosrdenství	soucit
nemocní	spolu
obětaví	víra
pečovat	život
pomoc	

Nakreslila:
Ferdinand Krajčířk

Blahopřejeme úspěšným producentům soutěže

(tajenka: Město Davidovo):

Hana Vyvečková a Františka Šanderová z Kuřimi
Lucie Krajčířková z Prahy

Lupa na Olympu

Otom jste určitě četli. Jistou dobu před zahájením Olympijských her se na vrcholů řecké velehory Olympu pomoci lupy, soustředující sluneční paprsky, rozníti oheň. Ten je pak nesen a předáván v pochodných štafetou běžců do místa, kde se hry mají konat.

Cesta olympijského ohně je složitá, protože místa konání her jsou někdy značně vzdálená. Treba do australského Melbourne bylo třeba oheň dopravovat i letectvy. Je to vždy velká slavnost.

Olympijské hry byly pořádány již před dvěma a půl tisíci lety v městě Olympia, ležícím poblíž jmenované, téměř tři tisíce metrů vysoké hory, na jejímž vrcholu bylo podle bájí sídlo bohů. Koncem devatenáctého století byly obnoveny a poprvé se konaly v Athénách roku 1896. Od roku 1924 se začala pořádat kromě letní také zimní olympiáda. Odstup mezi nimi jsou čtyři roky. Až do roku 1992 se konaly vždy ve stejný rok, potom byl jejich termín posunut tak, aby se střídaly vždy po dvou letech. Letošní zimní olympijské hry právě teď probíhají v ruském městě Soči, ležícím mezi pobřežím Černého moře a úpatím Kavkazu. Leckdo z nás by jistě toužil být u toho, účastnit se her alespoň jako divák, neřku-li jako běžec štafety nebo dokonce závodník. V dnešní době nám to alespoň zprostředkovaně umožňuje televize.

Apoštol Pavel zřejmě věděl o závodění podobného druhu. V jeho Druhém listu Timoteovi čteme: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.“ (2 Tm 4,7-8)

Z jeho zmínek vyplývá, že nebyl proti sportovnímu klání, ale dovedl odtud navíc vytěžit poučení pro běh v duchovním smyslu.

Avšak je také světo v duchovním smyslu. V knize žalmů čteme: „Hospodin je světo mé a moje spása, koho bych se bál?“ (Ž 27,1), „U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světo.“ (Ž 36,10), „Světlo i slunce ty jsi učinil.“ (Ž 74,16)

Ten, jenž sám je světo, učinil i slunce; a od toho lze lupou roznítit světo nejenom na vrcholu Olympu (kde ostatně bohové nebydlí), ale všude, není-li právě oblačno nebo noc.

V evangeliu Janové je psáno o Ježíšovi: „Bylo tu pravé světo, které osvěcuje každého člověka.“ (J 1,9)

Nechť tedy naše srdce jako lupa správně zaostřena nás dovede roznítit ve víře v toho, jenž je Otec světel a v jehož jménu chceme konat a dokončit vítězný běh života.

Miroslav Matouš
(Být bližním světu, 1988 – upraveno)

Řešení hádanek

5 rozdílů ze str. 1: chybějící plůtek; šedý kouř; černé oči; chybějící komín; větvička navíc. Kdo je kdo ze str. 2: 1 – Géchazí, 2 – Góg, 3 – Gabriel, 4 – Gedeón, 5 – Gád, 6 – Goliáš. Víš, co to je? – str. 2: Políček je rána dlani do tváře. Políčka je kus nábytku s otevřenými příhrádkami. Políčko je malý pozemek.

Kdo je kdo?

Poznáte, děti, jak se jmenují tyto biblické postavy? Napovíme vám, že všechna jejich jména začínají písmenem G. Za jejich stručnou charakteristikou je také odkaz na biblický text, kde se o nich píše. Své řešení si zkontrolujte na str. 6.

- 1 Elišův služebník, který se chtěl obohatit, když jeho pán uzdravil Aramejce Naamána z malomocenství (2 Kr 5,20-27).
- 2 Apokalyptický nepřítel, kterého popisuje prorok Ezechiel (Ez 38.-39. kapitola).
- 3 Anděl, jenž oznámil Marii, že se jí narodí syn Ježíš (L 1,26).
- 4 Jeden ze soudců starozákonních Izraelců, který svůj lid vysvobodil z rukou Midjanců jen se třemi sty muži (Sd 6.-8. kapitola).
- 5 Syn praotce Jáкова a otrokyně Zilpy (Gn 35,26).
- 6 Obr, jehož pouhým prakem porazil David (1 S 17. kapitola).

Nakreslila:
Lucie Krájetřiková

Políček je...
Políčka je...
Políčko je...

Správné odpovědi najdete na str. 6.

Že je ten náš český jazyk krásný, vidíte, děti? A věděly jste, že 21. únor je mezinárodním dnem mateřského jazyka? Tak ho oslavme třeba tím, že si přečteme nějakou krásnou knížku. **Z. S.**

Viděl jsem hlad

Prožil jsem dvě světové války. Tu první jako dorůstající chlapec, tu druhou jako já jsem si ještě neuměl dobře uvědomit starosti rodičů o zajištění výživy nás dětí. V tu druhou jsem si starosti zažil, až mi vlasy šedivěly. A nejen já sám.

Nikdy, co živ ještě budu, nevymlítí mně z paměti příběh, který jsem nejen viděl, ale také hluboce prožil. Bylo to v roce 1918, tak někdy začátkem července. My děti jsme právě všechny seděli s rodiči u oběda. Každý měl před sebou talíř hrňbové polévky a uprostřed stolu stála mísa uvařených nových zemáků (=bramborů).

Takový oběd byl pro nás vždy pochoutkou a v době války přímo hostinou. Všichni jsme si pochutnávali a ani nepozorovali, že někdo příchází. Až když bylo zaklepáno na dveře a aniž jsme mohli vyřknout pozvání k vstoupení, dveře se otevřely a v nich se objevil starý, vysoký, slušně oblečený muž, suchého obličejě a bílých vlasů, s holi v ruce. Pozdravil ještě ve dveřích, pak

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

sundal klobouk, udělal asi dva-tri kroky dovnitř kuchyně, poklekl na obě kolena, klobouk i hůl položil na zem, sepijal ruce, upřel na nás smutné oči a sipavým hlasem pronesl: „Prosím vás, proboha, prodějte mně trochu bramborů a dejte mně najíst!“ Na okamžik jsme strnuli. První se vzpamatoval tatínek, položil žíci, vstal, pozvedl Klečícího a posadil ho na lavici ke stolu. To už maminka také nečekala, přinesla z jarmárky talíř a žíci, z hrnku nalila do talíře polévky, snad vřchovatě, a pobídla starce k jídlu. Ten rozřesenou rukou stěží uchopil žíci, ale přeče se mu to podářilo a dal se do jídla.

My jsme také v jídle pokračovali, nikdo však nepromluvil ani slova, jen očima jsme potají sledovali hostovo počínání, byť to bylo od nás snad i trochu neslušné, ale nedalo se jinak. Ve chvílice byl talíř prázdný a voniči brambory se jen ztrácelý. „Chcete ještě?“ zeptala se maminka. Jen němě a ostýchavě přikývnul. Když snědl další dávkou, velice rodičům děkoval a téměř plakal. Potom se dal do vyprávění.

Pocházel z Jablonce, byl kdysi úředníkem, ale po dobu války již v penzi. Žena mu dávno zemřela a nikoho jiného neměl. Žil sám. Penze malá, všechno drahé a nic k dostání, ani na lístky. Co bylo možné po manželce, už dávno prodal nebo jinak zhodnotil. Několik dní už téměř nejedl. Omlouval se, že za oběd nemůže zaplatit, ale má s sebou ještě po manželce šátek, ten však chtěl dát za brambory, kdyžbychom mu nějaké prodali. A na stůl vybalil z papíru pečlivě zabalený hedvábný šátek.

Tatínek s maminkou na sebe mlčky pohlédli. Pak maminka odešla ze sítě a zpět přinesla košík dopoledne nakopaných zemáků a vsypala je starci do batohu. Ani se všechny do něho nevěšly, snad by ani všechny neunesl. Ten šátek po ženě pak pěkně zase složila a zabalila do papíru a vložila zpět starci do kapsy. Do druhé přidala krajíček chleba – to na cestu. Stařec se slzami v očích děkoval, těžko s batohem povstával a ještě tížeji pak, opíraje se o hůl, odcházel.

„Až nebudete mít, tak zase přijďte!“ zavolala za ním maminka. Ohlédl se a zakýval hlavou. Ale nepřišel, snad už ani nemohl....

Kamil Hnídek:
Vzpomínky na Kopan

PRVNÍ POMOC PRO DUŠI, ANEBO PASTORACE PROSTŘEDNICTVÍM SMS

Na podzim roku 2012 proběhla konference **Pražské linky důvěry** (věnovali jsme se jí v Českém zápasě č. 47/2012 - pozn. redakce). Zazněl zde jeden ze zajímavých příspěvků od teologa Jörga Weisshaupta, vedoucího pro práci s mládeží Reformované církve v Curychu.

Situace u nás a ve Švýcarsku je samozřejmě diametrálně odlišná, ale tento příspěvek by mohl být zamyšlením, na kterém poli a jak se také lze věnovat sociální pomoci, po které společnost dnes tak volá. Když hovořím s lidmi, kteří jsou v samosprávách a sociální sféře, dostávám stále stejné dotazy, proč jako církev či církev neuskutečňujeme více sociální práce...

Sama si tuto otázku kladu již dlouho. Je zřejmé, že církve poněkud trochu „zaspaly“ porevoluční dobu, kdy na to byl čas nejpříhodnější. Nyní, v době, kdy probíhají restituční ztráty u mnohých lidí svůj morální kredit. Napravit jej lze právě cestou pomoci těm, kteří to potřebují. Stát se od těch „nejposlednějších“ začíná více a více distancovat, neměly by se právě naše cesty vydávat tímto směrem? Namítnete, že církev má jiné poslání? Nebudeme dělat nic jiného, než dělal Ježíš. To on chodil k těm chudým, nemocným, zavrženým, k těm, kterými společnost opovrhovala – o tom jsou celá blahoslavenství a příběhy evangelí. Nikde jsem v evangeliu neslyšela Ježíšovo „to nejde“, slovo, které jsem za poslední roky slyšela již tolikrát, až jsem na něj alergická. Slovo „nejde“ je zaklínadlo neschopnosti a je to naše odpověď na slova ve Zjevení: „Vím o tvých činech, že nejsi ani studený ani vřelý – kéž bys byl studený anebo vřelý. Takto, protože jsi vlažný a ani studený, ani vřelý, tě hodlám ze svých úst vyvrátit.“ Ze své zkušenosti vím, že mnoho jde, ale musí k tomu být potřebná odvaha, víra a odhodlání. Berme tento zkrácený příspěvek našeho švýcarského kolegy jako malou inspiraci, co vše jde a že to jde.

Eva Cudlínová,

farářka a psychoterapeutka Pražské linky důvěry

„Kdyby žil Ježíš Kristus v dnešní době, byl by připojen k síti a komunikoval s lidmi na celém světě online.“

biskup anglikánské církve

Švýcarská organizace „Kirche+Jugend“ (Církev a mládež) podporuje práci s mládeží ve 34 městských církevních sborech, funguje napříč kantony a církvemi. Na „hektické dálnici“ života dnešního člověka nabízí místo, kde může „spočinout a zanechat svoje otázky a potřeby“. Již delší dobu se zabývá i pomocí ve speciálních oblastech, jako je např. prevence a následná pomoc v případech suicidalnosti (sebevražednosti). Pomoc funguje nezávisle na místě, celý den, zdarma skrze elektronické komunikační kanály; poskytují jí především teologové a psychologové. V roce 1999 se k této práci přidala pomoc prostřednictvím SMS – ve třech jazycích země, tj. německy, francouzsky a italsky. Stačí vytočit číslo 767, které na klávesnici znamená to samé jako SOS nebo SMS.

A témata, o kterých se mluví? Většinou se jedná o otázky týkající se partnerství, přátelství, manželství/vztahů, sexuality. Velká část témat je spojena s rodinou, 6 % se týká psychického onemocnění. V 5 % se jedná o sebevražednost, i když ne o osoby primárně suicidální, ale o třetí osoby, které např. píše: „*Moje přítelkyně se vrací po pokusu o sebevraždu z psychiatrické kliniky, jak jí mohu být nápomocná?*“ 6 % tvoří otázky, týkající se hledání smyslu života a víry, 8 % informativní dotazy.

*Potom se zvedl slepý Bartimeus a šel k Ježíšovi. A Ježíš se ho zeptal: Co pro tebe můžu udělat? (Mk 10,51);
Bud'te připraveni dát každému radu a pomoc... (1 P 3,15).*

Mladí teologové a spolupracovníci měli zpočátku pocit, že poradenství přes SMS je velmi povrchní, nicméně praxe ukázala, že je touto formou možné otevřít i náročnější témata, například po smyslu života. Pracovníci často dostávají velmi

komplexní otázky a je na nich zjistit, o co jde konkrétně: *co přesně očekáváte od naší služby?* Musí také poukázat na to, že nemohou intervenovat, protože nevědí, kde se kdo nachází, a že vědomě chtějí dodržovat anonymitu. Zprávy SMS se obvykle omezují pouze na pár znaků a pracovníci se naučili „číst i mezi řádky“. Jak sami uvádějí – nemohou slyšet žádné hlasy a emoce či zvuky jako v telefonu, jsou odkázáni pouze na napsané znaky. Dobře musí umět rozpoznávat psaný obraz a co nejlépe číst zvolená slova.

Příklad SMS kontaktů:

„Láska mezi lidmi je nestálá. Závislá na situaci. Co je láska? Co je přátelství? Mám strach ze života i ze smrti. Ta nevědomost. Mladý, zdravý a přesto sám. Pocit osamocení. Temnota ve mně, bolest. Krev v mých žilách koluje skrze rány v mém srdci. Brzy budu bez slz. Jak mám vidět boha?“

„Ahoj, mám velký problém. Nemám žádnou chuť k životu. Co přinese člověku to, že dostává pořád nějaké rány? Nesnáším svého nevlastního otce, můj vlastní zemřel. Můj nevlastní otec mě bije pokaždé, když je opilý, moji matku bije pak taky. Nejraději bych ho zabil. Nechci už takhle žít. Prosím, pomozte mi.“

Co se týče otázek víry, autor přednášky zdůraznil, že nejde o misi, ale důležitá je otevřenost a připravenost poskytnout naději a prostor pro otázky a odpovědi. Uvedl doslova: „Jsme vedeni vírou v Boží přihlášení se ke každému člověku a stvoření. Vzdáváme se jakéhokoliv převlastnění si E-pastorace pro materiální nebo institucionální účely. Internetová a SMS-pastorace je chápána jako křesťanská instituce, konfesně ekumenická a nábožensky nevyhraněná. Pracovníci se řídí biblickými texty jen do té míry, pokud to vyhovuje uživateli...“ „...Protože jsou naši pracovníci členy dvou různých církví, a sice katolické a reformované, je důležité najít v tomto směru společnou řeč...“

Navazující služby

Virtuální poradenství dalo vznik dalším společenstvím, kde se lidé mohou setkat. Jedním z nich je skupina Refugium. Pozůstali, kteří ztratili svého partnera, partnerku, dítě, dobrou přítelkyni či jednoho z rodičů kvůli sebevraždě, se mohou potkávat každých 14 dní po dobu jednoho roku. První část roku popisují svůj pří-

běh a musí ho potom přednést ve skupině. Po těchto příbězích si pak volí téma, o kterém se diskutuje a je připraveno vedoucím skupiny. Po roce je skupina rozpuštěna. Pro mladé lidi, kteří prožívají smutek ze ztráty rodičů, existuje organizace Nebelmeer. Dnes fungují dvě skupiny – v Curychu a Bernu – pro osoby mezi 12 a 30 roky. Večery nejsou tak přesně strukturovány jako ty v Refugi. Do Nebelmeeru je možno kdykoli vstoupit a kdykoli z něj vystoupit. Podle toho, jak složitý je jednotlivý proces odloučení, chtějí někteří zůstat dva nebo tři roky, jiní odcházejí třeba i po jednom

měsíci. Pokud chce někdo vystoupit, musí ohlásit, že chce odejít, aby měl opravdu každou možnost se rozloučit, aby se znovu neopakoval pocit ztráty, jako tomu bylo u odloučení s rodiči.

Odměny a supervize

Katolickou a reformovanou církví ve Švýcarsku je financována polovina úvazku vedoucího SMS-poradnictví. Placený je také supervizor. Dále je na 0,1 úvazku financován i SMS - a mailmaster a technik. Ostatní pracují zdarma. Protože většina pracovníků pracuje individuálně a jsou roztroušeni po celém Švýcarsku, je důle-

žitě, aby se potkávali a společně se bavili a vyměňovali si zkušenosti. Supervize práce má zajistit rozvoj kvality poradenství a přispívat k prosazování poslání služby. Slouží k lepšímu zžití se se specifiky práce, zároveň je nástrojem, který utužuje tým. Supervizní skupiny mají maximálně osm účastníků, každá se schází čtyřikrát ročně ve stejném složení. Každý člen skupiny přinese minimálně jednou za rok jeden případ. Skupinová supervize má charakter dalšího vzdělávání a je každý rok zakončena testem.

zpracováno dle přednášky
Jörga Weisshaupta

HORIZONT – PENZION PRO SENIORY NEBO TAKÉ SOUŽITÍ GENERACÍ

Bronzová deska bratra Ing. Hovorky: „Z úcty k Bohu a na paměť své choťi Alžběty... věnoval“ z roku 1940 zůstala na domě v Belgické ulici, na tom domě, který své církvi daroval. Dům byl ale zabaven komunistickým režimem a měl být přebudován na luxusní byty pro členy strany. Pak přišel listopad 1989. Po vleklých jednáních se zastupiteli MČ Praha 2 byl dům církvi vrácen na sociální projekt „Soužití generací“ – domov seniorů.

Dostali jsme klíče a zděsili se: krásná omítka do ulice kryla zcela vybouraný vnitřek, kde bylo ukradeno i mosazné zábradlí. „Danajský dar“, jehož rekonstrukce by šplhala do milionových výšek...

Podařilo se nám směnít budovu za menší penzion v Praze 6 – Suchbátka. Na jeho rekonstrukci prostředky Diakonie – navýšené o mnohé dary (student bohoslovec věnoval zisk ze své stáže v USA, mladý manželský pár peníze za vykupované mateřské mléko – Boží dar, desátek z důchodu staré sestry, co chodí doposud...) pak stačily.

Tak vznikl objekt se 12 pohodlnými moderními byty a čtyřmi jednotkami kolejniho typu pro ubytování mladých dobrovolníků. Na tom je projekt postaven: v nočních hodinách a víkendových dnech, kdy jsou senioři v domech s pečovatelskou službou ponechání sobě samým (a nejednoho jsem v 90. letech za své služby v takovém domě našla v pondělí ráno po smrti), hlídají „naše seniory“, ubytované v Horizontu, studenti-dobrovolníci, kteří své bydlení hradí touto službou.

Nadto nás nevyzpytatelné cesty Boží přivedly nejen do prostředí zahradní vi-

lové čtvrti, ale i do městské části, která hledala provozovatele pro svou pečovatelskou službu. Se vstřícným starostou jsme se na takové službě dohodli. Výborná spolupráce s tamními zastupiteli trvá dodnes. I poté, co nový zákon o so-

ciálních službách svou podobou zaregistroval v Horizontu jako provozované sociální služby, na které stát také přispívá finančně, právě jen službu pečovatelskou a pak stacionář. Sem místní občané vodí své seniory, kteří potřebují celodenní opatrování. Domov právě kvůli službám dobrovolníků, kteří nej-

sou „zaměstnanci“, musel zůstat jen jako ubytování Diakonie a misie. To ovšem nijak nebrání tomu, aby se všechny tři druhy sociálních služeb zde provozované stále víc a víc nerozvíjely a svými odpoledními programy přednášek, koncertů, promítání a besed, ale i duchovní oblastí biblických hodin a bohoslužeb nesloužily i veškeré veřejnosti této části Prahy. Kdo byste se chtěli dovědět víc a znát podrobnosti, vyhledejte si webové stránky Horizontu:

www.domovhorizont.cz

Když jsme v těch 90. letech s vedením Diakonie navštívili sesterské zařízení Domov U Spasitele ve Frýdlantu v Č., který vznikl obdobně – od minus 7000 Kč na účtu do podoby násobně větší, než je Horizont, ptala jsem se bratra faráře Ivo Šimůnka, který byl jeho budovatelem: „Jak jste to dokázali?!“

„Na kolenou,“ zněla odpověď. Ano, tehdy i dnes jakákoli služba církve se může rozvíjet, žít a působit, jen když je stavěna na tomto základu: v modlitbách na kolenou.

Marta Jurková

DVACET LET DOMOVA U SPASITELE

Budova Domova U Spasitele ve Frýdlantu v Čechách mě přivítala novou fasádou, provedenou v optimisticky žluté barvě. Pro leden netypické, spíš podzimní dušičkové počasí, nemohlo nic pokazit na celkově příznivé, pozitivní atmosféře, která z komplexu Domova vyzářovala. Tentokrát však nepřicházím navštívit nikoho z klientů, ale mé kroky stoupají až do podkroví, kde klepu na dveře s nápisem „Eva Crhová – ŘEDITELKA“. Jsem očekáván a nezbytná káva stojí přede mnou během několika minut. Nic tedy nebrání tomu, abych položil první otázku:

● *My dva se, Evo, známe už čtvrt století, ale čtenáře by možná zajímalo, jak ses vůbec do téhle útulné podkrovní kanceláře dostala. Co předcházelo tomu, než jsi mohla usednout do ředitelského křesla a vydržet v něm sedět – pokud dobře počítám – téměř dvacet let?*

Ano, v květnu to bude už 19 let, co jsem byla jmenována v pořadí třetí ředitelkou tohoto Domova. Původně jsem byla zdravotní sestra na obvodě, později jsem pracovala jako terénní pečovatelka. V té době měl na moji další orientaci veliký vliv náš tehdejší frýdlantský farář bratr Ivo Šimůnek. Ten cítil veliké vnitřní povolání k diaconické práci. Vzpomínám si, jak se z okna frýdlantské fary často díval na opuštěnou budovu v sousedství. A v jeho hlavě a na modlitbách se postupně zrodil plán, jak tuto budovu využít. Ve Frýdlantu se žádný domov pro seniory nevyskytoval a potřeba zařízení tohoto typu byla palčivá. Město souhlasilo s převodem nevyužité budovy a tím pádem zrodu Domova U Spasitele už nestálo teoreticky nic v cestě. Lehce se to řekne, ale bylo to spíš náročné putování pouští do zaslíbené země s překonáváním mnoha těžkostí a problémů, v neposlední řadě finančních... V loňském roce jsme si s velikou vděčností připomínali, že Domov U Spasitele slouží našim potřebným bližním už dvacet let.

Ještě k mému jmenování. Po neúspěšném výběrovém řízení jsem byla oslovena, zda – vzhledem k tomu, že s děním kolem Domova jsem spjata od počátku, bych funkci ředitelky nebyla ochotna přijmout. Vyžádala jsem si čas na rozmyšlenou a nakonec souhlasila.

● *Domov U Spasitele je zařízením naší církve. Součástí služeb, které poskytujete, je mimo jiné i duchovní péče. Jaké jsou její formy a kdo ji poskytuje?*

Obyvatelé Domova mají možnost zúčastnit se pravidelných pobožností. V jejich

konání se střídají v ekumenické shodě duchovní naší církve, Českobratrské církve evangelické, Církve římskokatolické, Církve bratrské a Jednoty bratrské. Každý týden se konají biblické hodiny, střídavě vedené duchovními a pastoračními asistenty CČSH. Obyvatelé Domova, kteří nemají výrazné pohybové omezení, se mohou účastnit bohoslužeb frýdlantské náboženské obce, protože kostel i fara jsou velice blízko.

Bratr farář Jaroslav Tesař se intenzivně pohybuje mezi klienty, vede pastorační rozhovory, vysluhuje svátosti.

● *Jaké jsou ohlasy na poskytovanou péči?*

Nesetkala jsem se s nějakým negativním hodnocením. Pobožností a biblických hodin se průměrně účastní 12 až 15 lidí, což je přibližně 1/3 obyvatel Domova.

● *Ted' z duchovních výšin zase zpět na zem. Trochu čísel. Pro kolik klientů je Domov U Spasitele vlastně domovem. A kolik lidí se stará o důstojný a bezproblémový chod tohoto zařízení?*

V současné době může Domov poskytnout důstojné bydlení s nepřetržitou péčí

a příslušnými službami 45 klientům. Průměrný věk obyvatel je 83 let.

Chod Domova zajišťuje 28 stálých pracovníků, z toho je např. 6 zdravotních sester, 8 pečovatelek a 3 kuchařky.

● *Když jsem se loni v červnu zúčastnil oslav 20. výročí Domova U Spasitele, mile mě překvapila výstavka rukodělných prací vašich klientů. Žasnul jsem, jaké krásné a užitečné věci dokáží vytvořit lidé, které tvrdý svět tam venku někdy už definitivně odepsal.*

Arteterapie má své místo v programu dne. Klienti mohou navštěvovat keramickou dílnu. Vlastníma rukama, pod vedením arteterapeutky vyrobit hrníček, květináč, figurku. Pletení košíků nebo tkaní koberečků pomůže jednak zahnat dlouhou chvíli, zároveň udržuje příslušné orgány (ruce, oči) v činnosti a výsledkem je v neposlední řadě radost ze zdařilého díla. Výrobky je možno si za symbolický peníz zakoupit.

● *O Domově U Spasitele bychom mohli hovořit ještě dlouho. Ale to by vydalo na několik samostatných článků. Já jsem tě chtěl především představit čtenářům a místo toho hovoříme stále o Domově. Ono to asi nejde oddělovat. Patříte neoddělitelně k sobě. Je částí tvého života. Díky za něj. Jednu otázku na tělo si ale přece jenom neodpustím. Jaké jsou tvé plány do budoucna?*

Snad se nám podaří dokončit opravu fasády tak, aby celý areál zářil tou optimistickou žlutou barvou. Samozřejmě to záleží na penězích. No – a v roce 2016 bych snad měla odejít do důchodu. Nová fasáda by tedy mohla být takovou symbolickou tečkou. Mám jasnou představu o tom, kdo by mohl konkrétně nastoupit na moje místo. Na jednu stranu se do důchodu těším, ale na druhou vím, že mi to všechno tady kolem bude chybět. No, možná že se sem zase později ráda vrátím, jako klient.

Nepředbíhejme dobu. Klidně se tu můžeme ocitnout jednou oba a mít dokonce sousední pokoje. Ale teď vážně! Já ti, Evo, moc děkuji za tvůj čas. A přeji tobě a celému kolektivu pracovníků Domova U Spasitele hodně síly, životního optimismu a Božího požehnání do té nelehké služby a laskavé péče o naše potřebné sestry a bratry.

Benjamin Mlýnek

BETANIE, KŘESŤANSKÁ POMOC

Tohle jméno vymyslela sestra farářka Slávka Skálová asi před 24 lety. Poeticky řečeno, za ranního úsvitu naší nově nabyté svobody. Tehdy se sešli členové AKTu (Akademického klubu Tábor v Brně), aby rokovali o tom, jakým směrem budou orientovat aktivity, když je konečně zase mohou volně rozvíjet. Vyvrátili, prošli nejrůznějšími šikanami, dr. Mádrová dokonce komunistickým kriminálem, ale neztratili elán z doby, kdy po válce zakládali spolek akademické mládeže při brněnské diecézi naší církve.

V tom devadesátém roce si řekli: „Přece nebudeme usilovat jenom o spásu vlastní duše, musíme dělat něco pro ostatní, i pro širokou veřejnost, aby tu naši církev bylo trochu víc vidět, abychom pro začátek aspoň skromnými skutky ukazovali, že poselství evangelia myslíme vážně a prakticky.“ A protože už všichni měli ve svých oborech určitou praxi, začali vytvořením bezplatné poradny pro veřejnost. Neměli sice prostředky, které by vložili do organizace, ale k takové činnosti nepotřebovali kapitál; neměli ani režijní výdaje, místnost jim poskytla diecéze. A tak oznámili úmysl a akce se rozjela docela slibně. Hlavně seniorům a nemajetným vrstvám poskytovali právní, sociální, zdravotní a psychologické poradenství. Právník ovšem upozornil na to, že je třeba činnost nějak institucionalizovat ...

Kdyby následovalo líčení v této faktografické šíři, musel by článek vycházet na pokračování aspoň půl roku. Takže takto ne, tady musíme udělat tlustou čáru a ujistit případné zájemce, že se uprostřed léta chystá u příležitosti desátého výročí otevření našeho Domu důstojného stáří v Brně-Maloměřicích brožurka o naší historii – a na tomto místě a v tomto okamžiku musíme přeskochit asi čtrnáct let!

Takže jak vypadá Betanie, křesťanská pomoc, v současné době? Od prvního ledna už není podle nového občanského zákoníku občanským sdružením, ale spolkem patřícím i nadále mezi nestátní neziskové organizace, a jejím ústředním zaměřením je péče o seniory.

Uvážíme-li, že Betanie vznikla opravdu z ničeho, jenom z dobré vůle, zdá se nám dnes jako malý zázrak, že kromě služby v domácnostech seniorů, která byla první na řadě hned po poradně, provozuje dvě stacionární zařízení a chystá třetí, a že má kromě dobrovolných pracovníků zhruba 75 stálých zaměstnanců. Pečovatelské služby v domácnostech poskytuje tým deseti pracovníků (které mo-

hou podle potřeby „zaskočit“ ve stacionárním zařízení). Díky nim mohou klienti setrvat v soukromém prostředí tak dlouho, dokud jim to jejich zdravotní stav jen trochu dovolí. Další kategorií je domácí zdravotní péče, jež je hrazena pojišťovnami a poskytována na základě indikace lékaře sedm dní v týdnu.

Kousek od města, v Hrušovanech u Brna, provozujeme nesmírně potřebný domov

se zvláštním režimem, v němž má dvacet seniorů s různými formami demence neobyčejně pěkné a docela aktivní prostředí. Ovšem takřkajíc vlajkovou lodí Betanie je Dům důstojného stáří. Novostavba byla určena pro 64 obyvatel, ale několika důmyslnými úpravami se podařilo zvýšit kapacitu na 75 lůžek. Základní koncepce se přitom nezměnila: ten, kdo je jednou přijat, nemusí mít obavy o další osud, až jednou ztratí poslední zbytky pohyblivosti. Sestry a pečovatelky jsou zvyklé provázet klienty – profesionálně i lidsky – až do posledního vydechnutí, zcela podle křesťanských tradic. Dům je sice otevřen pro všechny, což platí pro obyvatele i pro personál, ale jakýmsi zvláštním řízením tvoří jeho

atmosféra křesťanskou pospolitost. Na nedělních bohoslužbách v naší modlitebně bývají příslušníci různých konfesí, včetně členek židovské obce.

Postarat se o ty, kteří se již sami o sebe postarat nemohou – to není výdělečná činnost, jakkoli musí mít zdravé ekonomické základy, ale poslání. Nejsme sami. A máme například v Maloměřicích výhodu kompaktního celku s prostory, které jsou trochu malé, ale přispívají k pocitu, že k sobě všichni patří, výhodu blízkosti kulturního centra, takže u nás jedna kulturní a osvětová akce střídá druhou, výhodu pružného rozhodování, neboť nemusíme žádat nadřízené úřady o schválení každé maličkosti (i když například víme svoje o administrativě při prosazování projektů). Přestože bojujeme jako všechny charitativně orientované organizace s finančními

problémy, máme nezanedbatelné zázámy v brněnské diecézi naší církve, která nás velmi podpořila zejména v období vzniku.

Nespadáme sice pod její řízení, ale v osobě naší ředitelky Ing. Jitky Bednářové máme živé spojení jak s širší neziskovou sférou, tak i se strukturami ČČSH. Stále si uvědomujeme, kam patříme, a hlavně komu vděčíme za celý řetěz malých každodenních zázraků, bez nichž by Betanie nemohla existovat a sloužit. Práce to není lehká, ani zdaleka, ale není pochyb o tom, že má smysl a že při všech smutcích odcházení, které vidíme zblízka, dokáže naplňovat i radostí.

Pavla Váňová

KOMU JE RADY, TOMU JE I POMOCI

PÉČE O OSOBY S DUŠEVNÍM ONEMOCNĚNÍM

Od roku 2012 spolupracuje Náboženská obec v Chlumci nad Cidlinou s občanským sdružením VIDA, které se aktivně stará o osoby s duševním onemocněním, a to na základě spolupráce odborníků a především pacientů, kteří se sami a aktivně na této práci podílejí.

Narozdíl od tělesně nemocných, kdy nemoc nezachvacuje celou osobnost nemocného a jeho život a ponechává mu jeho běžné zájmy, postoje a chování, duševní nemoc zasahuje samu podstatu života. Omezení sociálních a emočních kontaktů na sféru stejně nemocných, jež je v mnoha případech jistě důvodné a nevyhnutelné, deformuje a limituje život nemocného nad rámec jeho nemoci. Tito lidé jsou dennodenně konfrontováni s tím, že existuje jakýsi normální svět, v němž se sice aktuálně nevyskytují, ale na jehož parametry a zvyklosti by se měli adaptovat, což je podstata a cíl léčby.

Občanské sdružení VIDA umožňuje změnu výše uvedeného nepříznivého stavu způsobeného nemocí samotnou i postojem společnosti tím, že sdružuje lidi s duševním onemocněním a dává jim prostor a možnost svoji zkušenost s nemocí využít k pomoci stejně nemocným, rodičům a příbuzným i široké veřejnosti. Je podstatné, aby docházelo k přímému zapojení

uživatelů do tvorby a prosazování veškerých oficiálních dokumentů i metodik v této oblasti, neboť je tak zajištěna okamžitá zpětná vazba právě těch, jichž se dokumenty týkají.

Hlavním projektem VIDA centra jsou informačně-poradenská centra, kde lidé s duševním onemocněním poskytují bezprostřední podporu a cílené informace v oblasti duševní nemoci a péče o duševní zdraví. Důležitým aspektem práce je, že činnost VIDA center a všechny programy vedou s pomocí profesionála uživatelé sami.

VIDA centra působí nejen v rámci návštěvních hodin, ale také v psychiatrických léčebnách a ústavech sociální péče, a to jak návštěvami, telefonickými konzultacemi, e-mailovým kontaktem apod. Nabízí besedy, informování z pohledu uživatelů, zpětnou vazbu poskytovatelům psychiatrické péče. Každý rok pořádají celorepubliková setkání pacientů, různé vzdělávací akce apod. Od roku 2005 také

funguje Program Prevence (besedy a přednášky na školách, informační akce např. na veletrzích, akce pro širokou veřejnost), Mediální skupina (spolupráce na osvětových kampaních, s médii, animovaný spot apod.) a Skupina Zpětné vazby (vytváří metodiku poskytování zpětné vazby poskytovatelům sociálních a zdravotních služeb z pohledu uživatelů). VIDA centra dále nabízejí asistenční a poradenskou činnost uživatelským organizacím i svépomocným skupinám v ČR, pomoc a podporu při vzniku svépomocných skupin.

VIDA centrum v Pardubicích pracuje i v náboženské obci v Chlumci nad Cidlinou. Spolupráce byla započata setkáními a besedou o duševním onemocnění i sdělením osobních příběhů osob s tímto onemocněním. Dále od začátku roku 2014 funguje v prostorách náboženské obce v Chlumci nad Cidlinou informačně-poradenské centrum, pracovníci centra pořádají besedy, připravují i kurz finančního poradenství a návštěvy v Domě pro seniory s duševním onemocněním, který se v Chlumci nad Cidlinou transformoval do této služby cca v roce 2011.

Další informace o této práci je možno získat na stránkách náboženské obce: www.cirkev-chlumec.cz nebo přímo na: www.vidacentrum.cz

R. K.

Přednáška Jeroným Pražský

Zveme na přednášky teologa a pedagoga ThDr. Martina Chadimy, které proběhnou v pražské Barené kavárně (Londýnská 30) 11. a 18. února od 19 hodin.

První promluva bude na téma *Jeroným Pražský – reformista, buřič a provokatér*, druhá na téma *Heroická smrt ve světle vlastní slabosti a selhání*. Vstupné dobrovolné. red

Koncert Na Zderaze

Náboženská obec naší církve v Praze 2-Nové Město vás srdečně zve na koncert irské hudby v provedení skupiny Jauvajs.

Koncert proběhne 9. února v 11 hodin v kostele sv. Václava Na Zderaze (Resslova 6).

Ema Blažková

Duchovní cvičení pro mládež v Brně

Srdečně zveme na duchovní cvičení pro mladé lidi (nejen) z CCŠH, které se uskuteční v Brně v církevním penzionu Zahrada o víkend od 28. 2. do 2. 3. Duchovní cvičení povede brněnský br. biskup Mgr. Juraj Jordán Dovala. Závazné přihlášky (a případné dotazy) přijímáme e-mailem na adrese: kristyna.mlynkova@ccsh.cz

K. M.

Kurz pro animátory v Prostějově

V listopadu minulého roku začal první seminář Kurzu pro animátory brněnské diecéze naší církve. Konal se v Prostějově na faře. Nápad předat své zkušenosti z dlouholeté praxe s dětmi a mládeží ostatním zájemcům přišel „z čistého nebe“. Určili jsme si jediný úkol: navázat kontakty. Diecézní duchovní péče s animátory samotnými, animátoři sami mezi sebou a se svými duchovními v domovské farnosti. Předat odborné znalosti a praktické zkušenosti z této práce těm, kteří přijeli. Zájem projeví i přátelé z nedalekého Přerova, tedy z diecéze olomoucké, a o to víc nás to potěšilo. A tak se na první víkendový seminář dostavilo šest zájemců. Tématem tohoto prvního setkání byla HRA. Střídaly se praktické ukázky různých druhů a typů her s teorií... V pátečním večeru jsme se zúčastnili premiéry studentského filmu Pan Enky a sobotní večer byl závěrem tohoto prvního semináře soutěží v deskových hrách.

A tak se s vámi ostatními, kterým to zatím nevyšlo, můžeme vidět na druhém setkání 21. a 22. února opět v Prostějově.

Ivana Krejčí

DÁT MLADÝM LIDEM ŠANCI

Diakonické zařízení Nazaret má svůj „umělecký soubor“. Jmenuje se Kukačky. Pod vedením pracovnice v sociálních službách Nazaretu Marie Kabeláčové započal svou činnost nejprve soubor taneční, v němž rovným dílem tančili nevidomí mladí lidé a jejich vidoucí partneři. Po nějakém čase se přidal i sólový zpěv a hra na varhany a letos na podzim nacvičil rozšířený soubor i krátkou hru se zpěvem, hudbou a tancem – O Červené Karkulce. Premiéru si odbyl tento malý muzikál na tradiční přehlídce podobných zařízení a jejich tanečních a divadelních skupin v Prachaticích, kde jsme získali cenné třetí místo. To bylo v polovině listopadu 2013. Pak si v polovině prosince soubor hru zopakoval před asi sedmdesáti účastníky nazaretského vánočního oběda. No a dvacátého prosince jsme několika auty dorazili do Střední zdravotnické školy v Českých Budějovicích. Jsme tam zvaní již opakovaně na jejich vánoční akademii, kterou si organizují i moderují sami studenti. Tělocvična školy byla zaplněna něko-

lika sty studentů, chystalo se mnoho dalších scének připravovaných jednotlivými třídami. Náš soubor vystoupil jako první a sklidil veliký aplaus. Věřím, že díky choreografii i kostýmům, ale také proto, že diváci dokázali ocenit nacvičení hry lidmi s handicapem – nevidomými, vozíčkářem... Cítili jsme tam opět úžasnou atmosféru přijetí a to jak učitelé v čele s panem ředitelem, tak studenti. Měli jsme také takto možnost poděkovat za výbornou spolupráci s dobrovolníky z řad studentů této školy. Někteří už před Velikonocemi a další pak před Vánocemi prodávali v ulicích

krajského města nazaretské zvonky. Jiní si vzali na starost prodej našich výrobků na radničním dvoře v Českých Budějovicích. Vystřídalo se jich tam během jednoho adventního týdne okolo dvaceti.

Odjžděli jsme ze zdravotnické školy s pěknými pocity, což platí obzvláště pro naše handicapované klienty – členy souboru Kukačky. Znovu jsem si uvědomil, jak by bylo ošidné jen lamentovat nad dnešními mladými lidmi. Lepší je dát jim nějaký dobrý příklad a možnost zapojit se do prospěšného díla.

Karel Filip

